

Henry Christensen: Venstre kan ikke medvirke til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag. Det synes næsten at være en snedighed, at regeringen mener at kunne anvise dækning af udgifter, der, i hvert fald i et vist omfang, ville blive følgen af gennemførelsen af lovforslaget om „Ungdommens uddannelsesfond“, derved at man forøger arveafgifterne med gennemsnitlig en trediedel, udover hvad der nu betales. For det første må vi vende os imod det finansierings-system, man her anviser, dette skuffesystem, hvor man anvender mere eller mindre tilfældigt valgte indtægter til at finansiere bestemte udgifter. En fortsættelse og udvikling af et sådant system vil jo gøre landets finanssystem ganske uoverskueligt, og det vil også medføre den konsekvens, at de bevilgende myndigheder i virkeligheden vil blive stillet mindre frit i deres skøn over nødvendigheden af foreliggende behov og den rækkefølge, i hvilken de skal dækkes. Vi er altså modstandere af det princip, man her har nedfældet, at man fikserer bestemte indtægter til brug for bestemte formål; jeg tror, den højtærede finansminister ville få et meget vanskeligt departement at administrere, hvis dette princip skulle blive almindeligt.

Vi er dernæst modstandere af en yderligere forhøjelse af afgifterne af arv og gaver. Afgifterne blev forhøjet betydeligt i 1947, altså for kun 7 år siden, og de er jo også forhøjet betydeligt ved de kraftige prisstigninger, vi har haft i denne periode. Dette tillige med den stærke progression, som findes for gave- og arveafgifterne, betyder, at vi reelt allerede har fået en forhøjelse af afgifterne. Jeg skal i denne forbindelse gøre opmærksom på, at det netop er denne betragtning, den højtærede finansminister har anført som begrundelse for sit forslag om at hæve grænsen for det afgiftsfrie beløb, men den samme begrundelse kan naturligvis også siges at gælde lige så vel for beløb under de øvrige og større satser.

Når regeringen nu rask væk vil foreslå en stærk forhøjelse af arveafgifterne, synes jeg, man ganske glemmer betydningen af det investeringsbehov, som man jo ved andre lejligheder, bl. a. i den økonomiske årsberetning og i den drøftelse, der fandt sted efter denne beretning, har givet udtryk for det er nødvendigt at få dækket. Jeg er ganske

enig i, at der fremover vil opstå et betydeligt investeringsbehov, som skal dækkes, men hvis vi skrider til en stærk forhøjelse af arveafgifterne som her foreslået, vil konsekvensen blive, at opsparingen formindskes, og at investeringsmulighederne på de forskellige områder vil blive forspildt.

Jeg tager derfor ikke i betænkning at udtale, at det simpelthen er en ungdomsfjendsk måde at ville løse ungdommens problemer på, når man kæder dette spørgsmål sammen med de forskellige ungdomsproblemer; det betyder, at de produktionsområder, der skal skabes gennem den opsparing, vort samfund har brug for, ikke vil blive skabt i så stort omfang, og ungdommen vil derfor være dårligt tjent med en løsning som den her foreslåede. Vi må derfor ganske afvise den fremgangsmåde, den højtærede finansminister her har foreslået, og må henvise ham til at gå i gang med fornyede overvejelser af, hvorledes der bør skabes den fornødne økonomiske baggrund for de tidligere i dag behandlede lovforslag.

Rasting: Den ydre foranledning til fremsættelsen af den højtærede finansministers forslag til lov om ændringer i lov om afgift af arv og gave er formentlig, at der for kort tid siden er blevet gennemført en ændring i selve arveloven. Det vil erindres, at den såkaldte 3. arveklasse, som omfatter arveladerens bedsteforældre, onkler og tanter samt fætre og kusiner, blev bibeholdt, medens disses afkom blev skåret bort, og at 4. og 5. arveklasse, endnu fjernere beslægtede, udgik som slægtsarvinger.

Da vi behandlede arvelovsforslaget, blev der fra konservativ side, ikke blot her, med mig som ordfører, men også under udvalgsbehandlingen, fremsat et meget kraftigt ønske om, at de to lovforslag, arvelovsforslaget og arveafgiftsforslaget, blev behandlet under eet, idet man nærrede ønske om også klart at kunne overskue de afgiftsmæssige konsekvenser af arvelovsreformen. Men på trods af, at dette ønske blev særdeles stærkt udtalt fra vor side, blev det ikke imødekommet af den højtærede finansminister, som gennem sin kollega, den højtærede justitsminister, efter dennes udtalelse var blevet gjort opmærksom derpå på udvalgets foranledning.

Jeg må meget beklage den stykkevisse be-